

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

15 JUNI 1930

No. 12

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

De stem van Petrus, Jacobus en Johannes, aan de Susquehanna Rivier in de wildernis . . . zich aankondigend in het bezit te zijn van de sleutelen van het Koninkrijk en van de bedeeing van de volheid der tijden.

Leer en Verbonden 128:20.

De Susquehanna Rivier.

In de wildernis, dichtbij dezen stroom, ontvingen Joseph Smith en Oliver Cowdery, in Juni 1829, apostolisch gezag.

MODERN EVANGELIE-PREDIKEN.

Door Reed W. Farnsworth.

Op 17 Mei j.l. werd te Dresden, Duitschland, de Internationale Hygiene-tentoonstelling geopend. Het doel dezer tentoonstelling is: het publiek een overzicht te geven van de vorderingen op het veld der hygiene gemaakt sinds den wereldoorlog. Het gewicht van zulk een onderneming beseffend, hebben de regeeringen van allerlei landen haar met vrije hand gesteund, zoodat op den openingsdag de vlag van feitelijk alle beschaafde landen fier boven haar afdeeling wapperde. Gelegen tusschen de twee lange rijen der verschillende landen en onder den grooten eindkoepel van het Volkenbondsgebouw, neemt de Mormoonsche afdeeling een voorname plaats in, de gansche wereld uitnoodigend, acht te geven op „den goddelijken weg naar gezondheid”, beschreven in haar „woord der wijsheid”.

Bij het binnentreden der Mormoonsche afdeeling valt het oog van den bezoeker terstond op een rijzende zon met het opschrift: „Woord van Wijsheid, 1833”. Deze zon schijnt op te komen uit de zee van onwetendheid en giet hare heldere, veelkleurige stralen van gezondheid, wijsheid, weerstandsvermogen en lang leven — de beloften van het woord van wijsheid — over allen die in het licht willen wandelen.

Treedt de bezoeker de afdeeling door den anderen ingang binnen, dan ziet hij aan den muur, vlak voor zich, bewegelijke electrische letters, raadgevingen om zich te onthouden van het gebruik van thee, koffie, alcohol en tabak, en dat hij volop versch fruit en groenten ete en zuiver water, melk en vruchtensappen drinke.

In de twee verstgelegen hoeken, heel netjes in ingebouwde nissen, staan twee mooie beelden, vervaardigd door Rietchel. Het eene, een kind, stelt natuurlijke vrijheid en gezondheid voor, en het andere, een maagd: rede en oordeel. Middenin het vertrek is een langzaam ronddraaiende globe op een tafel-voetstuk waarop vijf-en-veertig lichtknopjes aantoonen waar de Kerk van Jezus van de Laterdaagsche Heiligen gepredikt heeft en nog predikt het woord van wijsheid, in de verschillende landen der wereld. Hoe algemeen deze boodschap is, wordt verder aangeduid door een rand van vlaggen aan de wanden langs het plafond, vertegenwoordigende de naties waar Laterdaagsche zendingen zijn.

Op de wanden bevinden zich allerlei plakATEN met statistieke opgaven, die de gezondheid en levensvatbaarheid der Mormonen vergelijken bij vijf-en-twintig beschaafde landen. Deze statistieklĳsten zijn zeer in het oog loopend en overtuigend en zijn verlucht en verlevendigd met buitenkiekjes van Salt Lake City en Utah. Op een in het oog springende plek, aan den linkerkant hangt de volledige tekst van de openbaring waarin het Woord van Wijs-

heid vervat is, wereldkundig gemaakt door den Profet Joseph Smith op 13 Februari 1833. Op twee zijtafels liggen allerlei boekjes en traktaatjes in het Duitsch, Fransch en Engelsch, die kosteloos uitgereikt worden. Ook is er een groot registratieboek waarin belangstellenden hunne namen en adressen kunnen opgeven. Deze informatie wordt naderhand naar het naastbijgelegen zendingskantoor opgezonden, zoodat deze bezoekers in aanraking kunnen komen met de zendingen, mochten zij meer van de hemelboodschap willen vernemen.

Twee bekwame helpers bevinden zich doorlopend in de afdeling om vragen te beantwoorden en om de Mormoonsche gezondheidsvoorschriften en gebruiken vollediger te verklaren.

Een schrijven uit Dresden bericht ons dat twaalf dagen na het openen onzer afdeling reeds aan 20.000 bezoekers literatuur uitgereikt was en dat de Kerk heel gunstig besproken wordt. Kunnen wij dit niet een doeltreffend modern prediken van het herstelde Evangelie noemen?

HATELIJKE WOORDEN.

Met pijnlijke verrassing hebben wij onlangs kennis genomen van de cynische bespreking die de poging, om Moedersdag meer ingang te doen krijgen in ons land, uitgelokt heeft in enkele groote Nederlandsche bladen en tijdschriften. Geen enkel edel motief werd in die besprekingen genoemd. Platweg, grofweg werd het een commerciële Amerikaansche beweging genoemd, alle nobele beweegredenen belachelijk gemaakt.

Aftuigen, niets dan aftuigen.....

„Dat aftuigen is een onhebbelijke gewoonte der Nurksen..... ze meenen het zoo kwaad niet, we willen het gelooven, maar laatdunkende opmerkingen en minachtende aanmerkingen flodderen loslippigen lieden nu eenmaal zoo gemakkelijk uit den mond, dat ze altijd maar voort bitse aanmerkingen maken..... het is een soort van conversatie, die weinig eischt van hoofd en hart!

Maar op jonge menschen, op onnadenkende of vermoede en luie hersenen hebben ze invloed.....

O, het gevaar van zulke taal!

Onvriendelijke, afbrekende, hatelijke daden zijn buitengewoon zeldzaam in vergelijking met hatelijke woorden..... ze zijn, gelijk ik een Engelsch predikant eens hoorde zeggen: "as Falstaff's pennyworth of bread to his monstrous quantity of sack."

De wereld zou er beter aan toe zijn, meende hij, als men de hatelijke, ill natured daden kon vermenigvuldigen met tien, indien men slechts te gelijk de kwaadaardige woorden tot de helft verminderen kon!

Die predikant had gelijk!

Woorden zijn telkens vruchtbaarder in kwaad, dan daden. Ze doen vaak meer schrijnende pijn, meer leed dan een vijandelijke daad doet!

Menig man, die kwaadaardige woorden, loslippige verdachtmakingen, als met een gieter om zich heen spreidde het geheele leven door, denkt zich zelf een goedhartigen kerel, die nooit iemand kwaad deed.

Evengoed zou een giftmenger zich er op kunnen verhoovaardigen, dat hij nooit met een degen iemand doorboorde, nooit bloed plengde.

Rake woorden zijn het, deze woorden van Charles Boissevain. En wij denken hierbij niet enkel aan wat er over Moedersdag geschreven werd. Een vertegenwoordiger van het Mormoonsche volk b.v. ontmoet haast elken dag het koude cynisme van de af-tuigers, die geen greintje goeds kunnen zien in de Laterdaagsche beweging. Of, moet noodgedwongen iets prijzenswaardigs erkend, dan wordt dat zoo verminkt en bezoedeld, dat het ware beeld niet meer te herkennen is.

Wij kunnen ons niet indenken dat een mensch zoo gevoelloos is, dat hij aan een beweging, die onze Moeders wil eeren, geen zonnige zijde kan bespeuren. Zooals het ons ook verbazend veel moeite kost om aan te nemen dat er menschen zijn, voor wie het Mormonisme — dat toch ontegenzeggelijk veel, heel veel gepresteerd heeft — enkel schaduw is. Doch, schimpen en snauwen, a f b r e k e n, eischt weinig van hoofd en hart! In liefdevollen geest schrijven en spreken, o p b o u w e n dus, daarvoor is een helderdenkend hoofd en een warmkloppend hart noodig. Zwakheden en gebreken, ook al zijn ze er, moet men niet te breed uitmeten. Een onsje prijzen is beter dan een pond vitten.

PRESIDENT HOOVER EN DE PADVINDERSBEWEGING.

Bij gelegenheid van den 20sten verjaardag van de padvindersbeweging in de Vereenigde Staten van Noord Amerika heeft President Hoover een merkwaardige rede uitgesproken, waaraan het navolgende is ontleend:

„Naarmate de beschaving meer samengesteld en ingewikkeld wordt, de bevolkingsdichtheid toeneemt en de menschheid meer in steden dan buiten op het land woont, de noodzakelijke mechanisatie van het moderne leven ons al verder en verder verwijderd van de eenvoudige en primitieve levenswijzen, zijn wij onbewust bezig de vrijheid van onze jongens aan banden te leggen, en de gelegenheden te verminderen voor het nastreven van hun geluk; want de jongen is een primitief wezen en dol op het primitieve leven. Zijn ware leven is dat van ontdekken, avonturen najagen en iets ondernemen, een leven dat noch te vinden is in de benauwdheid van het huurhuis, noch in de salons of in de paleizen.

De padvindersbeweging heeft hem de poorten geopend naar het avontuurlijke en naar gezonde opbouwende vreugde, door het weder doen opleven van de vaardigheden van de grensbewoners in de wildernis en de sfeer van het kampvuur; door het contact te herstellen met de vogels en somtijds met de bijen; door zijn geduld te toetsen aan het behoedzame karakter van de visch; door zijn

vaardigheid in het zwembassin en door kijkjes in de duizenden geheimenissen van de stroomen, de bomen en de sterren. Het is méér dan dit; door de bevordering van den sportieven geest wordt karakter gevormd. Wedstrijden met toewijding en ijver gehouden zonder onridderlijken naijver of bitterheid; zelfbedwang en zelfbeperking, waardoor men niets in anderen opmerkt, dat men niet dadelijk kan vergeven; bereidwilligheid om zich zelf ondergeschikt te maken aan het werk van de groep voor het gemeenschappelijk doel, dat is sportsmanschap.

Er kunnen geen padvindders zijn zonder een organisatie en zonder leiders, die als troepleiders de bezielende kracht en de vrienden der jongens zijn en op wie de verantwoordelijkheid rust voor het leiden der opbouwende vreugde.

Door haar organisatie leeren onze jongens tucht, eenheid van streven, samenwerking en de democratie van spel en werk. Zij leeren van de plichten en de voldoening van het dienen.

Dit zijn alle de grondslagen waarop het leven steunt, de grondslagen van geluk en gezonde vreugde, de waarborgen tegen verwoestend genot in het leven als volwassene.

De kostbaarste schat van den jongen is zijn weergaloos enthousiasme, zijn onuitputtelijk idealisme en zijn stralende hoop. Het is het tijdperk, waarin onuitwischbare indrukken moeten worden gemaakt, zullen wij onze succesvolle democratie kunnen voortzetten."

En dan volgt er een aardige woordspelling in het Engelsch over de 3 R's (reading, 'riting en 'rithmethic), waarmee men het analphabëtisme tracht te genezen, n.l. lezen, schrijven en rekenen. Maar zoo vervolgt president Hoover: er is nog een 4e R., die er noodzakelijk aan moet worden toegevoegd en dat is „Responsibility”, verantwoordelijkheid. Verantwoordelijkheidsgevoel tegenover de gemeenschap, als we geen analphabëten in het regeeren zullen worden. De overtuiging, dat elk burger in de Republiek, een dienst aan de Republiek verschuldigd is en dat de Republiek uitsluitend steunt op de bereidheid van een ieder om zijn deel van de plichten en verplichtingen als staatsburger op zich te nemen, is even belangrijk als de bekwaamheid om te kunnen lezen en schrijven — dat is de eenige vaderlandsliefde van de Vrede!

Bij al het wanbegrip en de miskennis waaraan de padvindersbeweging nog bloot staat, stemt het tot voldoening, dat steeds meer leidende persoonlijkheden zich aldus over haar uitlaten. Er zijn een millioen padvinders in Amerika, zoo besloot de president, maar er is nog 10 millioen aan ruw materiaal, dat in de beweging kan opgenomen worden.

(Het Leidersblad).

HET FAMILIEGEBED.

Geruimen tijd geleden, toen de gewoonte om familiegebeden te houden meer gebruikelijk was in Amerikaansche gezinnen dan tegenwoordig, zegt de „*Youth's Companion*”, bracht een zekere heer Winthrop — een man van stoere Christelijke beginselen — met zijn gezin den zomer in Europa door.

Behalve vader en moeder bestond het gezin uit verscheiden jonge zoons en dochters, allemaal oud genoeg om hun eerste bezoek aan de Oude Wereld op prijs te kunnen stellen. Het waren flinke jongelui, die een open oog hadden van alles wat er te zien was, en de zomerdagen waren veel te kort naar hun zin. Daarbij kwam nog, tot hun ontsteltenis, dat hun vader er op aandrong dat het familiegebed elken morgen gehouden werd, precies zooals dat hun gewoonte geweest was in Amerika.

De jongedochters geneerden zich. Andere toeristen, die ze ontmoet hadden, hadden nooit familiegebeden. Ze wenschten dat hun vader net als andere menschen was. Maar gehoorzaamheid was de gewoonte in het gezin, en geen enkele maal in dien aangename en heugelijken zomer was een der gezinsleden afwezig bij het gebed.

In Parijs hadden zij een particuliere zitkamer, waaraan hun slaapkamers grensden, en de meisjes waren niet op hun gemak omdat er iemand anders was — een vrouw wier naam zij niet kenden en aan wie zij niet voorgesteld waren — die de zitkamer met hen deelde. Als die dame nu eens op een morgen binnen zou komen terwijl de familie daar gekniel lag? „We zouden ons dood schamen”, zeiden de meisjes. Maar de vrouw kwam nooit op die oogenblikken binnen tijdens hun verblijf in Parijs.

Een jaar of zes later maakte de oudste dochter een „theevisite” te New York, toen een vrouw, wier gezicht haar bekend voorkwam, naar haar toekwam en zeide:

„Als ik mij niet vergis is dit mej. Winthrop?”

„Jawel”, antwoordde het meisje, en voegde er aan toe: „Maar ik kan mij uw naam niet herinneren.”

„U heeft nooit mijn naam geweten”, antwoordde de vrouw, maar uw vader heeft mij eens van een groote misstap gered, en ik heb altijd gehoopt dat ik hem eens ontmoeten mocht en hem bedanken. Wilt u hem voor mij bedanken?

„Ja-a, gaarne”, sprak het meisje en wachtte op een verklaring.

„Ik was in Parijs”, ging de vrouw voort. „Ik was alleen en in groote moeite. Daar was niemand dien ik om raad kon vragen en ik zat wanhopig met mijn handen in het haar. Het scheelde heel weinig — een paar stapjes nog maar — of ik had mijn leven geruïneerd. Iederen morgen bad uw vader in de zitkamer. Hij bad voor de vreemdelingen ver van huis, voor hen die verzocht werden,

voor de eenzamen — hij bad voor mij. En zijn gebeden gaven mij kracht om verzoeking te weerstaan. Uw vader heeft mijn leven gered”.

„Was u de dame, die de zitkamer met ons deelde?” riep het meisje, met de grootste verbazing. „En wij waren altijd zoo bang dat u binnen zoudt komen en ons daar op onze knieën zien liggen!”

„Ook ik lag op mijn knieën”, antwoordde de vrouw, „op mijn knieën achter mijn gesloten deur”.

„VREDE, VREDE, MAAR ER IS GEEN VREDE!”

In 90 jaar 749 Vredesconferenties.

Joy A. Lee, een Amerikaansch schrijver, heeft het aangedurfd eens na te snuffelen, hoeveel vredesconferenties en andere conferenties in het belang der handhaving of van het tot stand brengen van den vrede gedurende de laatste negentig jaar zijn gehouden. Hij kwam op een totaal van 749.

Van 1840 tot 1849 werden gemiddeld slechts negen van zulke bijeenkomsten per jaar gehouden; in het volgend decennium waren het er reeds 20 per jaar, terwijl het aantal van 1860 tot 1869 reeds tot 143 gestegen was. Nadat in 1907 het aantal tot 70 was gedaald, begon tijdens den wereldoorlog de groote opbloei, die nog altijd niet tot staan is gekomen. In 1917 beliep het aantal dezer conferenties in één jaar tijds weer 140, terwijl in 1927 het formidabele cijfer van 367 werd bereikt.

„BIJ DE SUSQUEHANNA”.

(Zie de foto).

Hier in de wildernis, „dichtbij de Susquehanna”,
Hier werd teruggebracht hoogpriesterlijk gezag.
Klonk langs het watervlak op déze plek 't hosanna
Der begenadigden, dien heugelijken dag?

Hoogpriesterlijk gezag: „Al wat ge op aard' zult binden,
Dat zal gebonden zijn in 't hooge hemeloord.”
Die macht (uit Christus' tijd) was niet op aard te vinden,
Sinds d' afval had geheerscht, voorspeld in 't Bijbelwoord.

De macht van Petrus en Jakobus en Johannes,
Dié werd teruggebracht: dat drietal mannen Gods
Verschijnt persoonlijk hier. Het Goddelijke Plan is
Onfeilbaar-wis voorzien, vast als der eeuwen Rots.

MAIN STREET (hoofdstraat) van Salt Lake City.

De stichter van Zoutmeerstad (zie volgende bladzijde) voorzag het toekomstig noodig-zijn van breede straten. Onze foto geeft een duidelijk beeld van de wijde trottoirs of voetpaden, de geparkeerde auto's, de tramrails en de overblijvende rijruimte. Rechts in de verte, op de heuvelhelling, ziet men het kapitoel. Verwijdert men zich van het hart der stad, dan ziet men heel andere straten. De huizen zijn daar villa'sgewijs gebouwd. Overal ziet men grasperken, bloemen en geboonte.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

BRIGHAM YOUNG.

De Mormoonsche Leider en Stichter van Salt Lake City.

Bij Jarrolds, uitgevers te London, Engeland, is verschenen de levensgeschiedenis van den tweeden president der Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen. Het boek is geschreven door Susa Young Gates, een zijner dochters, in samenwerking met Leah D. Widtsoe.

Dat een groot niet-Mormoonsch uitgevershuis een van Mormoonsch standpunt geschreven boek publiceert, is een gunstig teeken. Een lijvig, welverzorgd boekdeel is het, met interessante illustraties, sommige nooit eerder gepubliceerd.

Het boek beschrijft de nederige geboorte van den grooten koloniestichter en hoe hij verknocht werd aan den Profeet Joseph Smith en het z.g. Mormonisme, om ten slotte zelf de leider te worden van die verguisde en vervolgte beweging. De weergalooze trek van de Heiligen naar de bergwildernissen van westelijk Amerika wordt geschetst. Bociende lectuur vormen deze harde, bittere pioniersondervindingen: ondervindingen met oorlogszuchtige roodhuiden, met vertoornde regeeringsmannen, met een ander klimaat. Brigham Young's ijzeren wil bekampte ze, bekampte veel meer nog en smeedde zijn volgelingen aaneen in een hechte gemeenschap, stichtte steden, welvarende nederzettingen, scholen, colleges, kerkgebouwen en tempels.

Een niet-Mormoonsch schrijver: Harold J. Shepstone, schrijft het voorwoord. De vraag naar Mormoonsche sensatie-lectuur, zegt hij, behoort nu gelukkig tot het verleden en de wereld ziet in, dat het Mormonisme, verre van een verlagende godsdienst te zijn, deze verwarde en gekwelde eeuw veel te leeren geeft. Vandaar vraagt de Pers heden ten dage: hoe verklaart ge deze wonderbare levensvatbaarheid, die geen nederlaag kent, die haat en hebzucht overwonnen en een broederschap opgebouwd heeft, die gegrond is op liefde en rechtvaardigheid, en bloeiende steden en nederzettingen heeft gesticht?

Het Mormoonsch volk kennend zooals ik doe, dus gaat hij voort, kan ik naar waarheid zeggen — ofschoon van een andere geloofsovertuiging — dat dit werk niet in een pocherigen geest geschreven is, of als een propagandamiddel, maar enkel en alleen

om Mormoon en niet-Mormoon, om de gansche wereld bekend te maken met de waarheden, die Brigham Young leidden en hem er toe brachten een bloeiend volksrijk te stichten, gegrondvest op liefde, rechtvaardigheid en barmhartigheid jegens allen, in de onherbergzame wildernissen van het Rotsgebergte.

President Young was een product van het Mormonisme. Herhaaldelijk getuigde hij van hetgeen hij aan den Profeet der Negen-tiende Eeuw verschuldigd was.

„Men heeft gezegd”, verklaarde hij eens, „dat als ik deze leer predik en niet Joseph Smith noem of het Boek van Mormon, of Zion, het volk mij volgen zal. Mijn antwoord is dat het hun geen goeds aanbrengen zou, want wat ik van den Heere ontvangen heb, heb ik door Joseph Smith ontvangen. Hij was het instrument dat gebruikt werd. Als ik hem laat vallen, moet ik deze beginselen laten vallen. Ze zijn niet geopenbaard, verklaard of verkondigd geworden door iemand anders sinds de dagen der Apostelen. Als ik het Boek van Mormon verwerp, moet ik verloochenen dat Joseph een Profeet is; en als ik de leerstellingen verwerp en ophoud met het prediken van de vergadering van Israël, en het opbouwen van Zion, moet ik den Bijbel opzij schuiven. Niemand kan zeggen dat Jezus leeft en terzelfder tijd verklaren dat Joseph Smith geen Profeet des Heeren was. Niemand kan zeggen dat het Boek van Mormon waar is en terzelfder tijd zeggen dat de Bijbel onwaar is. Als het eene waar is, zijn ze allebei waar; en als er één valsch is, zijn ze allebei valsch..... Ik heb mijn godsdienst aandachtig bestudeerd, twee-en-twintig jaar lang, dag en nacht, heinde en verre, op rivieren en meren, te land en ter zee. Welk ander werk ik ook bij de hand had, altijd heb ik het zoo nauwkeurig bestudeerd, zoo op de keper beschouwd als een natuurvorscher ooit een wetenschappelijk onderwerp aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen heeft en ik kan zeggen dat ik pas met het A B C bezig ben. Het richt mijn geestesoog op de eeuwigheid”.

De levensgeschiedenis van President Brigham Young is een waardige bijdrage tot de zuivere kennis van een veelbelasterd, hoogstmerkwaardig persoon. Wij zetten het interessante boekdeel als een rijk bezit in de boekenkast. Latere Sternnummers zullen, hopen wij, boeiende uittreksels geven.

AL HET GESCHAPENE PRIJST GOD.

Als wij opzien en om ons zien wordt ons geloof steeds inniger. Want al het geschapene prijst God!

De schepping, even bewonderenswaardig in het oneindig kleine als in het oneindig groote, is niet door toeval geschapen.

Als men bij ons boven, op de zetterij, al de letters in een groot vat wierp, en de zettters achter elkander letters opvatten, om die te zetten, zooals het toeval wilde, dan zou mogelijk ten laatste een enkel woord gevormd worden te midden van onzin..... ja wellicht zou een enkelen keer een zin van drie of vier woorden worden gevormd..... maar dat is ook het uiterste!

Het geschrevene bewijst een schrijver.

Al het geschapene bewijst een Schepper, die weet en wil.

En heeft de wetenschap ons niet langzamerhand vertrouwd gemaakt met het denkbeeld, dat, terwijl oorzaken ons onbekend bleven, wij toch zeer wel bekend werden met de gevolgen, die haar bestaan bewijzen?

Wij begrijpen de zwaartekracht niet en kunnen haar niet zien, maar toch zijn wij er mede bekend door haar uitwerking, door haar wet waaraan wij gehoorzamen.

Dus is het Heelal de openbaring van den Schepper, die licht werpt op Zijn bestaan.

De Kosmos is het bewijs van Zijn willen en doen.

Wat stelde de geleerden in staat de vreemde teekenen te ontcijferen op Egyptische obelisk en steenen van Babylon en Nineve?

Was het niet de overweging, dat die teekenen getuigden van den wil, van de ziel van menschen die vroeger leefden?

En geven de letters door den Almachtige in de Schepping gegrift, ons dan van den Schepper geen aanduidingen, die wij moeten leeren lezen?

Dat bewustzijn van het bestaan van een Schepper, van een Almachtigen God, bracht onder alle volkeren, die het verkregen, onder Israëlieten en Muzelmannen zoowel als onder Christenen, een jubelend nieuw besef van de beteekenis en de heiligheid van het leven. Een jonge beweegkracht werd vaardig over hen. Reiner gedachten en onzelfzuchtiger daden, plichtsbesef en gehoorzaamheid aan een Hooger Macht volgden den lierzang der emotie, die hen deed uitroepen: God leeft, alles is goed in Zijn wereld!

De onsterfelijke emotie der Zieners, het God zoekend instinct der eenvoudigen van hart, het nadenken van allen, die beseffen dat een schepping een Schepper veronderstelt, dat er een Eerste Oorzaak, een Beweegkracht, een Onderhouder moet bestaan, doen ons handen en harten opheffen tot den Almachtige en wij fluisteren: Uw naam worde geheiligd!

Charles Boissevain, Zonnige Uren.

BIDDEN EN KARAKTERVORMING.

Er is een doel in dit Heelal. En dit doel beteekent een Wil, buiten ons. En voor dien heiligen Wil, die ons opvoedt, door midelen en langs wegen welke ons beperkt verstand en zwakke menschenkennis niet doorgronden kunnen, buigen wij ons in ootmoed neder.

Wij weten het, hoe, als onze beden niet verhoord worden en onrecht zegeviert, het soms moeilijk is berustend het hoofd te

buigen. Maar hoe onderworpen aan voorbijgaande indrukken is de mensch, die de eeuwigheid poogt te meten met een handspan en Gods wijsheid met het menschelijk verstand!

Betekent bidden noodzakelijke verhooring van gebed of de innerlijke kracht, de versterkte liefde, de verlevendigde hoop, welke het gebed ons zelve geeft?

Men zou even goed alle geloof kunnen prijs geven omdat er pijn in de wereld is.

Als vuur geen brandwonden gaf, die schrijnen, zouden wij kunnen verbranden eer we wisten, dat wij in gevaar waren.

Pijn en smart strekken tot zelfbehoud en ontwikkelen het karakter tot zijn hoogste macht.

Wat smart doet voor den dichter, heeft Shelley ons geleerd:

„Most wretched men are cradled into poetry by wrong;
„They learn in suffering what they teach in song.”

De dichter leert in lijden wat hij onderwijst in 't lied.

Charles Boissevain, Z o n n i g e U r e n.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Op den laatsten Zondag dezer maand dienen de klassen, die doorgaans toetsvragen ontvangen, wederom een toetsles te houden. De vragen zullen vóór dien tijd de leeraars en leeraren bereiken. Presidenten en ambtenaren, gelieven goede nota te nemen van de antwoorden, opdat het beoogde doel: zoowel leeraars (essen) als leerlingen te toetsen, bereikt worde.

Vergeet niet potlood en kartonnetjes voorhanden te hebben!

BIJENKORFWERK.

Geen nieuwe lessen zullen uitgestuurd worden in de eerstvolgende weken. Hoogstwaarschijnlijk zal de te Basel gehouden Conferentie van Zendingspresidenten nieuw materiaal verschaffen voor het komende jaar.

ZENDINGSNOTITIES.

Het was ons een groot genoegen, Ouderling en Zuster Pieter Vlam uit Zwitserland te begroeten. Ze hebben enkele dagen van de groote O.V.V. Conferentie meegemaakt en zijn daarna op familie-bezoek gegaan.

De O.O.V. Conferentie was het ware geestelijke feest waarop wij gehoopt hadden. Sommige vergaderingen overtroffen onze verwachting. Welk een bezieling gaat er van zulke bijeenkomsten van ons jonge volkje uit! God zegene hen!

President en Zuster Kooyman denken Woensdag 18 Juni te Basel, Zwitserland, te wezen, alwaar dien dag de jaarlijksche Conferentie van Zendingspresidenten aanvangt.

Zending Symen Stam en zijn raadgevers zijn eervol ontslagen als het presidentschap van de Rotterdamsche gemeente. Drie lokale broederen zijn aangesteld om hen op te volgen: Ouderling Jentje Borger, president; Ouderling Levinus Ringelberg, eerste raadgever, Ouderling Adrianus Hekking, tweede raadgever.

Ook in andere gemeenten zullen weldra dergelijke veranderingen plaats grijpen, opdat de zendingen de handen meer vrij zullen krijgen voor het propagandawerk.

„Eenheid” van Donderdag 5 Juni j.l. wijdt ongeveer drie bladzijden aan het feestnummer van de Utah-Nederlander. Dit weekblad voor geestelijke en maatschappelijke stroomingen verschijnt te Wijhe (O.) bij J. C. van Dillen. Redactie J. Eigenhuis, Apeldoorn.

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

- 1 Juli:** Alma's streven. Alma 29 : 1-9. Was Alma's verlangen eerzucht? Was zijn aspiratie te rechtvaardigen? Is eerzucht ooit te rechtvaardigen? „Wat baat de Wijsheid of de Sterkheid, indien men geen van bei te werk leidt, noch 's Hemels gaven, ons betrouwd, in eere houdt?
- 8 Juli:** „Van hun eigen taal en natie” Alma 29 : 8. Was Confusius een dienstknecht Gods voor de Chineezee? Zoroaster voor de Perzen? Gautama voor de Hindoes? Noem andere voorbeelden.
- 15 Juli:** Een substituut voor het Evangelie? Welke plaats nemen muziek, dichtkunst, schilderkunst, filosofie, wetenschap enz. in? Kunnen die ooit het Evangelie vervangen?
- 22 Juli:** Wordt de wereld beter? „Na koude winterdagen, des voorjaars warme lucht! Na heerschappij van 't kwade, het rijk van liefde en licht” (P. Keuning). Neemt de heerschappij van het kwade af? Zien wij om ons heen dat het rijk van liefde en licht reeds voet wint?
- 29 Juli:** Open.

DERDE ALGEMEENE O. O. V. CONFERENTIE,
gehouden 5, 6, 7, 8, en 9 Juni 1930.

In de St. Janstraat te Rotterdam begon den 5den Juni j.l. — Donderdagavond — de derde algemeene O.O.V. Conferentie van de Nederlandsche Zending met het houden van twee debatwedstrijden; de eene in de kamer van de Zusters-Hulpvereniging, de andere in de groote zaal. In de Overmaas-zaal werd eveneens een bijeenkomst gehouden. Beide samenkomsten vingen aan met het zingen van „Besteed uw tijd steeds nuttig”.

In deze bijeenkomsten droeg de Haagsche vertakking van het Rotterdamsche District de lauweren weg. In den eigenlijken zin van het woord was dit debateren geen „wedstrijd”, daar nog niet een der vertakkingen ten volle ingewijd is in de geheimen der debatteerkunst. Evenwel was het heel interessant, de verbetering te bemerken die er langs deze lijn van activiteit in de zending valt waar te nemen.

Vrijdagavond.

Een der best geslaagde wedstrijdavonden ooit in de zending gehouden. Elk district goed vertegenwoordigd en allen het beste beentje vóorgezet. Amsterdam kwam goed uit, in aanmerking genomen den korten voorbereidingstijd, maar — hier was zelfs vertraging veroorzaakt bij het drukken van het algemeene programma — een niet te rechtvaardigen handeling. Alle vertakkingen dienen zich tijdig en ter dege voor deze jaarlijksche gebeurtenis voor te bereiden. Het is niet fair dat er een in gebreke blijft. De winnaars waren: dubbel trio, Amsterdam: C. Gruson, A. Tau, W. Verstrate, L. Bakker en G. Tau. M-Mannen kwartet: Amsterdam, J. Greeff, R. Lagerwey, D. Visser en A. Brinksma. Orgel obligaat: Willey Verstrate. Weergegeven verhaal: Groningen: Jantje van Komen. M-Mannen openbaar spreken: Amsterdam: H. Ylst. Een goed voorbeeld van het echt M-Mannenwerk. Bijenkorfmeisjes openbaar spreken: Groningen, Jantje van Komen. Broeder A. W. van Komen was afwezig, waarom zijn toespraak voor het Groninger District verviel.

Broeders H. van Bennekom en J. W. P. Hamel en de heer N. W. van der Linden verdienen een woord van lof voor hun goed jurywerk.

Ouderling Don H. van Dam gaf een interessante en leerrijke toespraak met betrekking tot het wedstrijdwerk.

„Wij marcheeren voort tot glorie” was het slotlied.

Zaterdagavond.

Deze bijeenkomst was een der bezielendste van de conferentie. „Eert den Profet” was het openingslied en na het gebed zong een zendelingenkwartet: „Neapolitan Nights” Ouderlingen Nanno

Venema, Herman de Mik, Symen Stam en Bert H. Opheikens vormden het viertal. Pianobegeleiding, Zuster W. M. Schotel.

Iets nieuws dit jaar: een padvinderswedstrijd in het spreken. Interessant en bezielend. Overwinnaar: Rinus de Beste, Rotterdam. Een eervolle vermelding echter voor de anderen is lang niet misplaatst.

Ouderling Pieter Vlam, pas uit Zwitserland aangekomen, gaf uiting aan zijn blijdschap, aanwezig te zijn en prees de padvinders om hun degelijk werk. Tevens rekende hij het zich een eer, een zendingroeping ontvangen te hebben en hoopte op de zegeningen des Heeren op zijn arbeid als assistent-redacteur van De Ster.

President Frank I. Kooyman sprak nu over het thema der Algemeene Conferentie: Het Vaandel der Mormoonsche Idealen — Houdt het hoog! Groote klem werd er op gelegd, dat Jezus van Nazareth het Mormoonsche voorbeeld en ideaal is, niet de Verloren Zoon. Uit de gelijkenis van den verloren zoon — wondermooi, ontegenzeggelijk — dient niet meer getrokken te worden dan er in vervat is. De „verlorene”, de brasser, is niet beter dan de zoon, „die bij den vader blijft”. „Al het mijne is het uwe” klinkt het tot den getrouwe, niet tot den doorbrenger.

Toen volgden korte toespraakjes van de ambtenaren der verschillende vertakkingen. Bezielende toespraakjes, vol van geestdrift voor het komende jaar. Het prijsbehalen voor de volgende conferentie belooft interessanter dan ooit te worden. Al het gesprokene was naar aanleiding van de volgende vragen:

„Waarnaar zult ge het volgende jaar streven?”

„Welke geestelijke en maatschappelijke doelpunten denkt ge in Juni 1931 te bereiken?”

Op verzoek van broeder Hamel, Amsterdam, werd de O.O.V. leuze opgezegd. Slotlied: „Wij staan in 't Gelid”.

Zondagmorgen.

Openingslied: God is liefde door alle aanwezigen. Na het gebed zong het „samengesteld koor” (krachten uit Amsterdam, Den Haag en Rotterdam) onder leiding van Ouderling Nanno Venema: „Looft nu den Heer”. Zuster Tau, Amsterdam leidde bij het opzeggen der leus.

In deze samenkomst hadden de vrouwelijke leden het woord. Ze deden het gloedvol en voorbeeldig.

1. Zuster Lydia van Komen, Groningen. Onderwerp: „Oprichting van het bijenkorfwerk en het Algemeen Plan.”

2. Zuster L. Hess, Amsterdam: „De Geest van den Korf en het Doel van het Bouwen.

3. Zuster Gerrie Wesselink, Apeldoorn: „Uitwerking v.h. Bijenkorfwerk op het maatschappelijk leven der meisjes.”

4. Zuster Tine C. Hartman Spaans, Den Haag: Symboliek in het Bijenkorfwerk."

5. Zuster Martha J. Riet: „Verantwoordelijkheden der Jeugd.”
Zuster Elisabeth J. Kooyman verheugde zich in de zichtbare ontwikkeling en ontplooiing onzer meisjes en legde den nadruk op den eeuwigen duur van ons bouwwerk.

Zuster P. Vlam, pas uit Zwitserland, verrastte de aanwezigen met een toespraakje, niet in het Duitsch, maar in goed Hollandsch! Zij zeide te genieten van den geest der conferentie en dat zij al het gesprokene kon verstaan.

De Koorzangers zongen: „Hosanna, Halleluja”.

Zondagmiddag in het Nutsgebouw.

„Hoop van Israël” zongen de vergaderden, en „Heil, Heil den Ziener” de vierstemmige koren.

Onder leiding van den Padvinder-winnaar in het openbaar spreken werden de Padvinderswet en belofte opgezegd, waarna de autoriteiten der O.O.V. en van Kerk en zending werden voorgesteld en ondersteund.

Nu kwamen de M-Mannen aan het woord:

1. E. van Komen, Amsterdam: „Wat geloof is in de oogen van een M-Man.”

2. Dirk Anjewierden, Groningen: „Een Nieuw Testamentische M-Man.”

Een kwartet v.d. M-mannen-zangwinnaars wisselde het spreken af.

3. M. Lazarom, Den Haag: „Wat ik denk te bereiken door het Evangelie.”

4. W. van Gelderen, Rotterdam: „De M-man als kerklid en als prediker.”

5. A. J. Romeyn, Rotterdam: „Het Gebed”.

Ouderling Vlam, in een slotwoord, prees het jeugdwerk der Kerk.

„Dank zij den Heer”, door de vierstemmige koren, besloot het samenzijn.

De avondvergadering was de Conferentie van het Rotterdamsche District. Zie het afzonderlijke verslag.

(Wordt vervolgd.)

„Het belangrijkste is niet wat iemand weet, maar wat hij wil. Wat iemand gevoelt ten opzichte van iets, is belangrijker dan wat hij daarvan afweet. De belangrijkste vragen zijn deze: Waar houdt gij van? Waar verheugt gij U in? Waarvan geniet gij het meest? Wat is uw streven? Wat zijn uw plannen?”

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.